

enes om at lade denne Bestemmelse udgaa, som heller ikke har staaet i tidligere Love, der have omhandlet det her foreliggende Spørgsmaal. Med den Begrundelse vil jeg anbefale det af mig stillede Forslag til Vedtagelse, thi selv om der skulde komme en velvillig Udtalelse fra Ministerens Side, er det alligevel ikke betryggende for mig, idet jeg ikke kan se, at naar Ministeren har truffet en Bestemmelse angaaende dette Forhold i Koncessionen, den saa siden kan fraviges, og det er maaske ogsaa for sent at fravige den, naar der allerede er sket megen Skade i dette Forhold. — Da jeg nu har Ordet, maa jeg saa gøre nogle Bemærkninger i Anledning af den Forhandling, der er ført om et tidligere Lovforslag, nemlig Forslaget om Viborg Station, og ogsaa om den Forhandling, der fandt Sted i Gaar Aftes om et andet Forslag om Statslaan. De Medlemmer, der have haft Sæde i Udvalget, kende min Stilling over for dette Spørgsmaal. Jeg er kun med megen Betænkning gaaet med dertil, men jeg er gaaet med dertil under den Forudsætning, at Overstykket paa Finansloven skulde anvendes til Gennemførelse af andre Reformers, hvad der ogsaa har fundet sit Udtryk i Betænkningen over det her omhandlede Lovforslag. Naar man nu ser, hvorledes det har været Flertallets Mening at gennemføre den Tanke i Nutiden, saa kan man vel deraf slutte noget om, hvad der over for dette Forhold vil ske i Fremtid. Om det, der sker i Nutid, er det, der skete i Aftes et talende Vidnesbyrd, da der fremkom Forslag fra et Mindretallets Side om at yde et Bidrag fra Statskassen til Hjælp til Afsløning af Tienden. Det blev jo udtrykkelig fremhævet, at man forlangte ikke det Beløb, der var opstillet fra Mindretallets Side, men at man kun forlangte en virkelig Hjælp fra Statskassens Side, saaledes at der kunde ske en Afsløning af dette Forhold. Nu vil jeg jo ligesaa gerne som andre Mennesker hjælpe Folk, og navnlig har jeg den samme Svaghed, som de fleste jo have, at man gerne vil hjælpe sine Venner. I dette Forhold, som nu foreligger, vil jeg da ogsaa gerne hjælpe mine Venner. Og jeg har lagt Mærke til, at ved en Betænkning, der er afgiven i Landstinget angaaende Tilskud til Amtsrepartitionsfondene, ville mine Venner muligvis komme i en vis Forlegenhed. Der har jo nemlig foreligget et Forslag om et Bidrag til Amtsrepartitionsfondene fra Statskassens Side paa  $2\frac{1}{2}$  Mill. Kr., og det har jo lydt Vandet over, at man kunde vente dette Bidrag, og saa er det jo ikke saa lille en Støffelse, naar det nu fra

Landstingets Side bliver nedsat til under Halvdelen. Nu vilde jeg da gerne komme dem til Hjælp, og jeg tror, De gjorde Ret, hvis De sulgte mig paa den Vej, som jeg nu nærmere skal antyde. Jeg vil da tilraade, at man naaede dette Formaal paa den Maade, at de 400,000 Kr., som det i Landstingets Betænkning er foreslaaet skulde gaa til Alderdomsunderstøttelse, ogsaa skulde gaa til Alderdomsunderstøttelse, thi det er jo i Forhold til en bestaaende Lov, og jeg kan ikke se andet, end at det bør man fastholde. Men saa er der de 800,000 Kr. — man kunde jo nok forøge dem med et Par Hundrede Tusinde Kr., saaledes at det blev til en Million, men jeg forlanger nu ikke mere end 800,000 Kr. — Lad dem falde bort! Landstinget er jo meget nødig gaaet ind derpaa, og naar vi kunne føje Landstinget i dette Spørgsmaal, lad os saa gøre det; lad os lade disse 800,000 Kr. falde bort og sige: Dem forlange vi slet ikke. Det er heller ikke en Vej, der tiltaler mig, at man først skal opkræve Statter og siden uddelte dem igen til Kommunerne. Skatteyderne til Staten ere nemlig lige saa vel mindre bemidlede som mere bemidlede, men de, der yde til Kommunerne, ere forholdsvis dem, der have bedst Raad til at yde, hvad enten det nu er til Sognekommunerne eller til Amtskommunerne, de give Skat. Og lad os saa sige, selv om vi ikke kunne enes om mere end 800,000 Kr. aarligt, at saa anvende vi dette Beløb. Det kan ikke anvendes efter det foreliggende Forslag til Jærnbaner, thi nu have vi jo Forslaget til tredje Behandling, og vi se ikke Lovforslaget mere, ellers vilde jeg have foreslaaet, at det skulde anvendes til Bygning af Jærnbaner. Men det andet Forslag, jeg nævnte, har jo endnu ikke været her til tredje Behandling. Jeg vil henstille, at der bliver stillet Forslag om, at der i en Række af Aar anvendes 800,000 Kr. til Afsløning af Tienden. Derved tror jeg, at vi hjælpe mine Venner og føje Landstinget. Jeg vil sige, at saaledes som Forholdene udvikle sig, saa at det ikke alene er ved Bygning af Jærnbaner, man skal have Statslaan, men ogsaa naar der er Tale om Flytning af Stationer m. v., saa vil Forholdet vistnok blive dette nu, at man meget snart vil komme til at sætte Punktum for fremtidige Statslaan, thi al Ting skal jo have en Ende. Skulde vi ikke hellere holde op, mens Legen er god, inden vi komme for vidt? Ellers komme vi let snart til at staa i det Tilfælde, vi tidligere have staaet i, nemlig at vi hellere ophøve Midler i Statskassen end anvende dem til Statsformaal. Hermed skal jeg slutte.